GERECHT

99 Zaak T-431/12, Distillerie Bonollo SpA e.a./Raad van de Europese Unie

Arrest van 3 mei 2018 (Achtste kamer – uitgebreid)

Dumping – Invoer van wijnsteenzuur uit China – Wijziging van het definitieve antidumpingrecht – Gedeeltelijk tussentijds nieuw onderzoek – Beroep tot nietigverklaring – Rechtstreekse en individuele geraaktheid – Ontvankelijkheid – Vaststelling van de normale waarde – Berekende normale waarde – Wijziging van de methode – Individuele behandeling – Artikel 2 lid 7 onderdeel a en artikel 11 lid 9 Verordening (EG) 1225/2009 [thans artikel 2 lid 7 onderdeel a en artikel 11 lid 9 Verordening (EU) 2016/1036] – Werking in de tijd van de gevolgen van een nietigverklaring

Verzoeksters in deze zaak zijn Europese producenten van wijnsteenzuur. In 2006 heeft de Raad van de Europese Unie antidumpingrechten ingesteld op de invoer van wijnsteenzuur uit China. In juni 2011 hebben verzoeksters een verzoek ingediend om een gedeeltelijk tussentijds nieuw onderzoek betreffende Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd en Ninghai Organic Chemical Factory (hierna: twee Chinese producenten-exporteurs). Na afronding van de procedure inzake het gedeeltelijk tussentijds nieuw onderzoek heeft de Raad op 26 juni 2012 uitvoeringsverordening (EU) 626/2012 (hierna: bestreden verordening) vastgesteld. In essentie wordt bij de bestreden verordening het antidumpingrecht voor de door de twee Chinese producenten-exporteurs geproduceerde waren verhoogd van respectievelijk 10,1 naar 13,1% en van 4,7 naar 8,3%. Verzoeksters vinden de bestreden verordening echter niet ver genoeg gaan en hebben daarom een beroep tot nietigverklaring ingesteld.

De Raad verzoekt het Gerecht het beroep niet-ontvankelijk te verklaren. Het Gerecht gaat daarom in op de ontvankelijkheid en overweegt daarbij als volgt. Aangezien de bestreden verordening niet tot verzoeksters is gericht, dient te worden onderzocht of zij daardoor rechtstreeks en individueel worden geraakt.

Wat betreft de vraag of verzoeksters rechtstreeks worden geraakt, vereist deze voorwaarde onder meer dat de bestreden handeling van de Unie rechtstreeks gevolgen heeft voor de rechtspositie van de verzoeker. Dienaangaande stelt de Raad dat de wijziging van het tarief van het antidumpingrecht dat geldt voor de invoer door de twee Chinese producenten-exporteurs geen rechtsgevolgen voor verzoeksters kan teweegbrengen, aangezien zij geen antidumpingrecht betalen. Zelfs al kon de herziening van het betrokken tarief economische gevolgen hebben voor de producenten in de Unie, met inbegrip van verzoeksters, dan toont dit – volgens de Raad – niet het vereiste rechtsgevolg aan. Deze redenering wordt niet gevolgd door het Gerecht. Zou het door de Raad en de Commissie verdedigde standpunt inzake het begrip 'rechtstreekse geraaktheid' juist zijn, dan zou immers elk beroep door een producent van de Unie tegen een verordening die antidumpingrechten instelt systematisch niet-ontvankelijk moeten worden verklaard, alsook elk beroep door een concurrent van de begunstigde van steun die door de Commissie na een formele onderzoeksprocedure verenigbaar met de interne markt is verklaard en elk beroep door een concurrent tegen een besluit waarbij een concentratie verenigbaar wordt verklaard met de interne markt. Deze soorten beroepen zijn in de rechtspraak echter herhaaldelijk ontvankelijk verklaard. Het Gerecht constateert dat verzoeksters met de indiening van hun verzoek om een gedeeltelijk tussentijds nieuw onderzoek beoogden te verkrijgen dat de Commissie en de Raad maatregelen zouden vaststellen om de dumping te neutraliseren die hun schade had veroorzaakt. Aangezien verzoeksters de aanzet hebben gegeven tot de procedure tot gedeeltelijk tussentijds nieuw onderzoek, en de maatregelen die aan het einde van deze procedure zijn vastgesteld, waren bedoeld om de dumping te neutraliseren die ten grondslag lag aan de schade waarvan zij als concurrerende producenten op dezelfde markt het slachtoffer zijn, worden zij door de bestreden verordening rechtstreeks geraakt. Het Gerecht komt daarom tot de conclusie dat verzoeksters door de bestreden verordening rechtstreeks worden geraakt.

Wat betreft de vraag of verzoeksters individueel worden geraakt, blijkt uit de rechtspraak dat degenen die geen adressaat van een handeling zijn, slechts met succes kunnen stellen te worden geraakt in de zin van artikel 263 vierde alinea VWEU, indien deze handeling hen treft uit hoofde van zekere bijzondere hoedanigheden of van een feitelijke situatie die hen ten opzichte van ieder ander karakteriseert en hen daardoor op soortgelijke wijze individualiseert als een adressaat. Wat meer specifiek het gebied van antidumping betreft, is het weliswaar zo dat, gelet op de criteria van artikel 263 vierde alinea VWEU, antidumpingverordeningen naar aard en strekking normatief zijn, aangezien zij voor alle betrokken marktdeelnemers gelden, maar daarom nog niet is uitgesloten dat sommige bepalingen van deze verordeningen bepaalde marktdeelnemers individueel kunnen raken. Hieruit volgt dat handelingen waarbij antidumpingrechten worden ingesteld, zonder hun karakter van een verordening te verliezen, in bepaalde omstandigheden sommige marktdeelnemers individueel kunnen raken, die dan ook bevoegd zijn een beroep tot nietigverklaring van deze handelingen in te stellen. In casu blijkt uit meerdere overwegingen van de

bestreden verordening dat verzoeksters actief hebben deelgenomen aan de administratieve procedure en aanzienlijk hebben bijgedragen aan het verloop en het resultaat ervan. Voorts kan wat betreft het criterium inzake de aantasting van verzoeksters' marktpositie, niet worden ontkend dat verzoeksters de ernstige negatieve gevolgen ondergingen van de dumpingpraktijken die de bestreden verordening beoogde te elimineren. Gelet hierop overweegt het Gerecht dat verzoeksters individueel geraakt worden door de bestreden verordening.

Na aldus te hebben vastgesteld dat het beroep ontvankelijk is, gaat het Gerecht over tot een inhoudelijke beoordeling van het beroep. Met het eerste middel verwijten verzoeksters de Raad in wezen dat hij een verkeerde methode heeft gehanteerd voor de berekening van de dumpingmarge. Het Gerecht overweegt als volgt. Overeenkomstig artikel 11 lid 9 van de basisverordening moeten de instellingen van de Unie bij het oorspronkelijke en het nieuwe onderzoek in beginsel op dezelfde wijze te werk gaan, behoudens indien de omstandigheden zijn gewijzigd of de aanvankelijk gebruikte methode strijdig is gebleken met de bepalingen van artikel 2 van de basisverordening. In casu verwijst de bestreden verordening niet naar gewijzigde omstandigheden. Voorts kan de Raad de wijziging van de methode niet rechtvaardigen door gewoonweg te oordelen dat de in de bestreden verordening gekozen methode geschikter is. Volgens de rechtspraak volstaat het immers niet dat een nieuwe methode geschikter is dan de oude, wanneer de oude toch in overeenstemming is met artikel 2 van de basisverordening. Gelet op een en ander dient het eerste middel te worden aanvaard. Derhalve wordt de bestreden verordening nietig verklaard.

Het door de bestreden verordening ingestelde antidumpingrecht wordt echter gehandhaafd tot de Commissie en de Raad de maatregelen hebben genomen die nodig zijn ter uitvoering van het onderhavige arrest. Verzoeksters hadden hier namelijk om verzocht. Het Gerecht overweegt in dat kader dat het beroep niet strekt tot afschaffing van het uit de bestreden verordening voortvloeiende antidumpingrecht, maar tot vervanging daarvan door een strengere maatregel, waarbij een hoger antidumpingrecht wordt ingesteld overeenkomstig een mogelijk verschillende berekeningsmethode. Wanneer louter nietigverklaring van de bestreden verordening ertoe zou kunnen leiden dat afbreuk wordt gedaan aan het algemeen belang dat gemoeid is met het antidumpingbeleid van de Unie, dan dient het antidumpingrecht dat is ingesteld bij de bestreden verordening, overeenkomstig artikel 264 tweede alinea VWEU te worden gehandhaafd tot de instellingen de maatregelen hebben genomen die nodig zijn ter uitvoering van dit arrest.